

Ξύλα, μπρὲ γιέ μ', χρειάζονται! Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Κλείσ' τὴ θύρα, γιέ μ'! Μακεδ. (Βρία) Ἐσὺ εἰσι, μωρ' Λιουτήρου; Κατέβα νὰ σὶ φιλήσω φίχα, γιέ μ'! Ἡπ. (Ζαγόρ.) Νὰ σοῦ πῶ, γιέ μου Κορούλα (Κορούλα = κύρ. ὄν. γυν.) Πελοπν. (Μάν.) Ναί, γιέ μ', σὺ γνῶ' σα κουμμάτ' τοῦ ἔρ' μου τοῦ σπῖτ' (γιέ μ' = καλή μου πρὸς γυναῖκα ὁ λόγος) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Εἴχατε, γιέ μ', λαλούμ'να 'ς τὰ πανηγύρια; Μακεδ. (Βόιον.) Γιέ μου, ἄντρα μου, τί μοῦ 'καμες! Εὐβ. (Στρόπον.) Τί κά'ς αὐτοῦ, γιὰ μ'; Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ξορτισμένες νὰ εἴσαστηνε, γιέ μου, τσαὶ ἀχαλίνωτες! (=κατηραμένες) Κάρπ. || Ἄσμ.

Πέθαν' οὐ βλάχος, πέθανι, | γιέ μ', μέσα 'ς τοῦ γιδουμάδρι.
Τί θὰ γίνου τώρα ἡ μαύρη!
Στερελλ. (Σιβ.)

Καλόγοι εἶχ' ὁμορφο γιὸ κι ὁμορφο παλληκάρι
"Αἰ ματάκια καὶ γιέ μου
Ἡπ.

— Εὐκήσου με, μαννούλα μου, τώρα 'ς τὸ badρεμό μου.
— Ἡ εὐκή μου, γιέ μου, μετὰ σέ κ' ἡ Παναγιά κοδά σου
(εἰς κόρην ὑπανδρευομένην) Πελοπν. (Μάν.)

γιός ὁ, (Π), ἰὸς Ἰακρ. Κάρπ. — Λεξ. Περίδ. ἰὸς Ἰακρ. Κάλυμν. Κῶς Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. κ.ά.) γιὸς Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ἡπ. Κέρκ. (Κασσιόπ. Λευκίμ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. — Λεξ. Δημητρ. ἰγιός Κάρπ. ἰγιος Κάρπ. ἰοτας Κρήτ. ἰγιотас Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) ἔγιотас Ἀθῆν. Πειρ. ἄγιος Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) οὕγιος Κῶς γούγιος Ἀμοργ. Σύμ. Θηλ. ἔγιота Α. Κρήτ. γιόта Κρήτ. (Νεάπ.) οὕγια Θήρ. γουγιά Σύμ. γουγιά Θήρ. γούγια Νάξ. (Δαμαρ.) Οὐδ. οὕγιος Ἰων. (Κρήν.) Κῶς γούγιος Σύμ. γούγιο Ἀμοργ. Μῆλ. Πληθ. ἰота Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἰός. Ὁ τύπ. ἰγiota καὶ ἰοtas ἀναλογ. πρὸς τὸ ἰδρωτας, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἰδρωτας.

Α) Κυριολ. 1) Ἡ πράσινη δηλητηριώδης σκωρία τῶν μὴ κασσιτερωθέντων χαλκίνων σκευῶν Ἀθῆν. Α. Κρήτ. Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ἰακρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κέρκ. (Κασσιόπ.) Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. Σέλιν. κ.ά.) Κῶς Μαθράκ. Μῆλ. Νάξ. (Δαμαρ.) Ὁθων. Παξ. Πειρ. Πόντ. Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἡ τέτσηρη ἔκαμε ἰγιота καὶ δὲ γάνει νὰ μαγερεύουμε μὲ αὐτὴ βλιό Σέλιν. Τὰ χαρανιά μας βγάνουν οὕγιος (χαρανι = χάλκινος λέβης) Κρήν. Θωρῶ τὸ χαρανι σου κ' εἶναι ξεγανωμένο, παρὰ νὰ γνοιαστῇς νὰ τὸ πᾶς 'ς τὸ χαρανι νὰ σοῦ τὸ ξαναγανώση, μὴ λάχη καὶ φαρμακωθῇτε καμινιά μέρ' ἀπὸ τὸ γούγιο δου Μῆλ. Γυάλ-λισε κομ-μιά δὲ θουμνιαστουρίσ-σας γιατί 'ναι γεμάτο γουγιά Σύμ. Ὁ μαστραπᾶς, σὰν δὲν εἶναι γανωμένος, βγάνει γούγια Δαμαρ. β) Ἡ σκωρία ἐν γένει τῶν μετάλλων Ἀμοργ. Ἰακρ. Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς. γ) Πῦον Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ἰота καὶ γαίματα νὰ τρῶς — νὰ πίν'ς (ἀρὰ) Οἶν. δ) Ρύπος τοῦ σώματος Κῶς: Οὕγιος ποὺ τὸν ἔχεις 'πάνω σου! (Λέρα ποὺ τὴν ἔχεις!)

Β) Μεταφ. 1) Πᾶσα οὐσία πικρά τὴν γεῦσιν Λεξ. Δημητρ. 2) Ἡ πικρά γεῦσις τοῦ στόματος Ἐρεικ. Ἡπ.: Τὸ στόμα μου εἶναι γιὸς Ἡπ.: Τὸ στόμα μου εἶναι γιὸς καὶ φαρμάκι Ἐρεικ. 3) Φθόνος Ἀντίπαξ. Παξ.

γιόσι τό, ἐνιαχ. γιόσι Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a ş* = ἐλαφρὰ βρεγμένος.

Ὁ πλακοῦς τοῦ βρέφους: Τὸ γιόσι 'πούχωναμ' το σ' ἕνα γούπα (= γούβα). Μετὰ τοῦ φ'σάχ πέφτιδαν τὰ γιόδα (φ'σάχ = βρέφος).

γιουσμᾶς ὁ, Θράκ. (Σκόπ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) γιου-σμάς Ἀῤῥιν.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o s m a* = ὠραῖος, χαρίεις.

1) Ἀνὴρ πλήρης χάριτος Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. λεβέντης. 2) Πειρατὴς Θράκ. (Σκόπ.): Βγήκανε τρεῖς γιου-σμάδες 'πὲ μέσα 'πὸ τὰ νησιά. 3) Τραγουδιστὴς Ἀῤῥιν.: 'Κεῖνα τὰ χρόνια 'ς οὐλα τὰ χουριά εἶχι γιουσμᾶδης' τώρα πιθάναν οὐλ'.

Ἡ λ. ὡς τοπων. Μακεδ. (Θεσσαλον.) καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιοσουμᾶς Ἡπ. (Δρόβιαν.)

γιόστρα ἡ, Κέρκ. — Π. Βλαστ., Ἀργώ, 43 καὶ 337 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γκιόστρα Ζάκ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιόστρα Ἰθάκ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *g i o s t r a* = ἔφιππος μονομαχία. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Β 2416 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «Τότες ἡ σάλ-πιγγα ζιμιὸ πολλὴ βαβούρα δίδει, | σημάδι πὼς ἐσκόλασε τῆς γκιόστρας τὸ παιγνίδι». Ὁ τύπ. γιόστρα καὶ εἰς Γ. Χορτάτζ., Ἑρωφίλ., Πρᾶξ. Α, στ. 313-314 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «Δὲν εἶν' πρεπὸ μοῦ φαίνεται καὶ τώρα νὰ θελήσω | νᾶμπω στὴ γιόστρα, θέλημα δίχως νὰ σοῦ ζητήσω».

1) Ἀγὼν μεταξὺ δύο ἱππέων φερόντων πανοπλίαν καὶ προσπαθούντων νὰ καταρρίψουν ὁ εἰς τὸν ἕτερον ἀπὸ τοῦ ἵππου ἀπωθοῦντες διὰ δοράτων ἄνευ αἰχμῆς Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν., 43 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημα.

Οἱ καστελλᾶνοι οἱ ἀφόθυμοι τί γίνηκαν καὶ ποῦ εἶναι οἱ φράγκες ρηγοπούλες σου κ' οἱ γιόστρες τῆς κουγκέστας; (κουγκέστα = κατάκτησις) Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Συνών. κονταροχτύπημα. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. βλ. Ἑρωτοκρ. καὶ Ἑρωφίλ. ἐνθ' ἄν. β) Κατὰ πληθ., ἀκκισμοὶ νεάνιδος Ἰθάκ.: Τὰ θέλει κ' ἐκείνη, γιατί τοῦ κάνει ἕνα σωρὸ γιόστρες. 2) Ἀγὼν ἱπποδρομίας κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν Ἀπόκρεω Ζάκ. Κέρκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιόστρος Κεφαλλ.

γιότσα ἡ, (Ι) Ζάκ. Κίμωλ. Κρήτ. (Ζερβιαν. Ἡράκλ. Ρέθυμν. κ.ά.) Κύθηρ. Πάρ Πελοπν. (Μάν. Μανιάκ.) Σίφν. γιότσα Κρήτ. γιότσα Κεφαλλ. λιότσα Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *g o c c i a* = ἀποπληξία.

Αἰφνίδιον κακόν, ἐπισυμβαῖνον εἰς ἄνθρωπον ἰδίᾳ μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἐμφάνισιν κακοποιοῦ πνεύματος, σεληνιασμός, ἀποπληξία ἐνθ' ἄν.: Γιότσα θὰ τ'ς ἔρθη τῇ κακορρίκῃς (=κακορρίζικῃς) Κρήτ. Ἐπες' ἡ γιότσα του (τοῦ ἦλθεν ἀποπληξία) Μάν. Εἶδα κλείσετε, μωρέ, τσι πόρτες, νὰ μὴ βῇ ἡ γιότσα; Κρήτ. (Ζερβιαν.) || Φρ. Γιότσα νὰ δοῦ 'ρθη! Πελοπν. (Μανιάκ.) "Ω, ποὺ νὰ σοῦ δώση γιότσα καὶ λιλι-ριο! (=κραυγὴ ἀπελπιστικὴ νὰ ἔχῃς κακὸν θάνατον) Κίμωλ. Νὰ δοῦ δώση ἡ γιότσα! Κύθηρ. Γιότσα νὰ σ' κάτση! Πάρ. Ποὺ νὰ μὴ δῇς ὑγεία καὶ νὰ σοῦ δώση ἡ γιότσα! Σίφν. Νὰ σὲ τσακώση — νὰ σὲ πιάση — νὰ σὲ ψήσ' ἡ γιό-τσα κακὴ! Κεφαλλ. Νὰ πᾶς ἀπὸ γιότσα! Ζάκ. Νὰ σὲ πιά-ση γιότσα! αὐτόθ. (ἀραί). Συνών. ἀποπληξία, κλό-πος, νταμπλάς. β) Μεταφ., βάρος ψυχικόν, στενο-χώρια Κύθηρ.: "Ω, ποὺ νὰ σοῦ δώση γιότσα! (=βαρεῖα στενοχώρια).

γιότσα ἡ, (ΙΙ) Κέρκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *g i o z z a* = εἶδος μικρᾶς τραπέζης τοῦ τοίχου.

Εἶδος μικρᾶς καὶ κομψῆς τραπέζης ἡμικυκλικῆς κατὰ τὴν προσθίαν πλευρὰν καὶ ἐπιπέδου κατὰ τὴν ὀπισθίαν, κατὰ

